Zeusz, a hős kutya

- Hallom, hős lettél! Az egész falu rólad beszél! – szólította meg a szomszéd tacskó Zeuszt, a rottweilert.

A késő nyár-esti holdfény bevilágította az udvart és a környéket. Még mindig meleg volt, és a telihold csodálatos látványa kicsalta a kutyákat. A tacskó a kerítés mellett ült és kíváncsian nézett Zeuszra.

- Hős? Hogy én? – vakarta meg a fejét a rottweiler. – Igaz, hogy a gazdám új házat készített nekem és még egy hatalmas párnás kosarat is kaptam, mert ezentúl télen majd bemehetek az előszobába is, de csak azt tettem, amit tennem kellett.

- Elmeséled, hogy történt? Tudod, nem voltam itthon, pont oltásra vittek a városba és egy ideig ki sem engedtek a házból.

- Hidd el, jobb lett volna, ha itthon vagy, mert rád mindig lehet számítani. Elmondom, ha tényleg kíváncsi vagy rá.

- Kérlek! – csóválta a farkát a tacskó.

- Rendben. – mondta Zeusz. A tacskó leült vele szemben a kerítés túloldalán és áhítattal nézett a nagy rottweilerre. Zeusz belekezdett a történetébe:

Azon a napon nagyon meleg volt, hétágra sütött a nap. Az ajtó előtt feküdtem kinyúlva, mert ott egy kicsit hűvösebb van mindig és el is szunnyadtam. A vizem is elfogyott. A házban csend volt, még a gazdasszonyom sem dudorászott. Az embergyerek is aludt. A fejem a küszöbön belül, a testem kívül volt, és mint mondtam szunyókáltam. Vártam, hogy jöjjön valaki, aki vizet hoz majd nekem. Egy tompa hang azonban felébresztett. Valami puffant odabent. Tudod, csak ritkán mehetek be a házba, de most úgy éreztem, mindenképp be kell mennem. Beszaladtam, hamar a konyhába, de senki nem volt ott. Aztán be az embergyerekhez. A kis ketrecágyában aludt. Néztem ide is, oda is, végül megtaláltam a gazdasszonyomat a fürdőben. Ott feküdt a kövön és nem mozdult, hiába böködtem az orrommal. A fejénél vér szivárgott. Azonnal tudtam, hogy baj van, és mielőbb segítségre van szüksége. A gazdám csak később jön, ti nem vagytok itthon. Hova tudnék menni segítségért, azon gondolkodtam. Átugrottam a kapun, de valahogy kinyílt közben és én majdnem fennakadtam. Csak az öreg Stinky volt otthon, az a nyomorult korcs. Apró a termete, és esze sem sok van. Kérlek, ne vedd magadra, az apró termetet, hidd el, nagyra becsülöm a tacskók nemzetségét, nem rád értettem. Tehát mondtam neki, hogy baj van, hozza a gazdáját, segítsen, de csak ugatott ész nélkül, és rohangált a kerítés mentén, mint mindig. A hangoskodásra kijött az öreg Bob, csúnyán kiabált velem és elzavart, pedig minden erőmmel igyekeztem a tudtára adni, hogy nem jókedvemből jöttem. A végén még meg is dobott egy kővel. Itt a nyoma, látod? De mindez nem fontos. Visszafutottam a házba. Az asszonyom még mindig nem mozdult. Be az embergyerekhez, hogy lássam, legalább ő jól van. Akkor megláttam, hogy nincs a ketrecében. Kerestem, hova tűnhetett. El tudod képzelni, mit éreztem? Ha valami baja esik, a kutyák Istene sem ment meg. Követtem a szagát. Képzeld, ki tudott mászni a ketrecből! Bejárta az egész házat, aztán kiment a nyitott kapun, amíg én odavoltam segítségért. Szőrén-szálán eltűnt! Mit tehettem

volna, utánaeredtem, át a réten, a hatalmas búzamezőn túl. Meg is találtam az erdő szélén. Máig nem értem, hogy tudott odáig eljutni az a kis ember a csöpp lábaival. Tudod, én nem vagyok terelőkutya, őrző-védő a mesterségem. Ahogy emlékszem, még a rokonságomban sincs hasonló. Megpróbáltam visszafordítani, de nem ment, csak gügyögött-gagyogott az embernyelven, a kutyanyelvet meg nem értette. Én ismerem azt az erdőt. Tele van veszéllyel. Ott lakik a róka, a farkas, meg a förtelmes kígyó is, akinek méreg van a fogai közt, meg minden ocsmány pók és hangyanemzet. Az erdőben a lehullott ágak, úttalan utak és a közepén a nagy víz! Ezer veszély leselkedik az embergyerekre.
De a kicsi csak ment, ment, mindegyre beljebb. Én meg mellette. Óvtam a lépését, legalábbis igyekeztem. Biztosan megéhezett, mert leszedett valami mérges feketeszínű bogyót, amit kivertem a kezéből. Aztán gombát talált, bele akart harapni, azt is elvettem tőle. Jutalmul jól elpaskolta a hátamat, de nem bántam. Végre megláttam egy pár málnabokrot, és odahúztam a ruhaujjánál fogva. Abból csemegézett egy keveset. Én is bekaptam párat, mert már rettenetesen szomjas voltam. A hőségtől kiszáradt a vizes tálam is otthon és már régóta nem ittam egy kortyot sem. De mindez nem számít. A végén elfáradt az embergyerek, és letottyant a földre. Iszonyatosan elkezdett sírni, az anyját hívta. Eszembe jutott, mi lehet vele. Reméltem, hogy a gazdám már hazaért. Akkor meg arra gondoltam, mi lesz, ha felfedezik az eltűnésünket. Biztosan nagyon kikapok majd. Az embergyerek teljesen kimerült és elaludt. Szorosan melléfeküdtem, hogy melegen tartsam, mert a nap már lement, és hűvös lett.
Voltál már az erdőben éjszaka? A madarak elcsendesednek, de az erdő lakói életre kelnek, vadászatra indulnak. Vaddisznók csörtetnek, rókák lesnek nyúlra, bagoly huhog és a könnyű szél sejtelmesen rezegteti a bokrok és a fák leveleit. Egy őz szeme villant, farkasszemet nézett velem, de rámordultam és elinalt. Aztán egy nyúl jött. Ha nincs az embergyerek, bizony elkaptam volna! De mozdulni sem mertem, nehogy megzavarjam az álmát. Akkor jött a róka, az az átkozott. Az embergyerek alig nagyobb, mint egy nyúl. Mivel a vadászata azon az éjen sikertelen volt, rákapott volna a könnyű prédára. Először csak rámorogtam, hogy tűnjön el, de csak vihogott és közelebb jött. Az összes szőr felállt a hátamon. Nem a félelemtől, az utálattól. Rettenetes szaga van a rókának! Óvatosan felkeltem, hogy az embergyerek fel ne ébredjen. Ezt a pillanatot használta ki a büdös éjjeli tolvaj. Ugrott az embergyerek felé, én meg őrá. Verekedni kezdünk. Megharapott itt is, meg itt is, látod? Még mindig sebes. Végre elkaptam a nyakát és az erős fogaimmal elroppantottam a gerincét. Különös hangot hallatott, rúgott még párat, aztán kimúlt. Odahúztam a tetemét a bokor alá, átellenben ahol az embergyerek feküdt, hogy jól lássam. Igaz, tudtam, hogy az bizony többé nem mozdul. Kitisztítottam a sebeimet, és visszabújtam a kicsihez. A fejét a mellkasomra támasztotta, én körülfogtam a testemmel. Édesen szuszogott, és semmit sem észlelt a verekedésből. Csodáltam, hogy tud ilyen mélyen aludni.
Köd szállt le hajnaltájt, amikor már derengett némi világosság. Minden tagom elgémberedett, a sebeim sajogtak, de az volt a fontos, hogy a csöppséget biztonságban melegen tartsam. Aztán Oszkár jött arra, a macska, ismered. Azt mondta, hogy mindenki minket keres.

A gazdám, sokan a faluból és még mindenféle más emberek a városból is.
A nap már magasan járt, amikor ránk találtak. Kiáltozást és lábdobogást, vaskos lépteket, idegenszagot éreztem. Más kutyák is jöttek. Az összes szőr felállt a hátamon, mert nem tudtam, hogyan védjem a kicsit ekkora túlerővel szemben. A sok idegen szag közül aztán megéreztem a gazdámét. Amikor meglátott, hozzánk rohant és sírva ölelgetett bennünket, hol engem, hol az embergyereket. A vadász elvitte a rókatetemet. Sok idegen volt a háznál is. Mindenki örült. De a többit már te is tudod. Azért jó lett volna, ha itthon vagy, mert te biztosan segítettél volna.

- Így van. Valakit csak előkerítettünk volna, hogy segítsen a gazdasszonyodnak. Tényleg, mi lett vele?
- Jól van, szerencsére, már itthon van. Rose néni hazafele menet észrevette, hogy nyitva van a kapu. Ő segített.
- Nahát, Zeusz, tényleg igazi hős vagy! – a tacskó csillogó szemekkel nézett a tekintélyes termetű kutyára.
- Bizony. Még az újságban is benne vagy! – hízelgett Oszkár a macska.
- Hogy kerülsz te ide? – morrant rá a tacskó.
- Arról a faágról. Hallgattam Zeuszt. És ne dühöngj, én is nagyra becsülöm őt.
- Benne vagyok az újságban? Én?
- Ahogy mondod. Hallottam, amikor Stinky gazdája felolvasta a feleségének a rólad szóló írást. Jól összeszidta Bob bácsit, aki nem hallgatott rád.
- Nahát. Mit írtak? Megjegyezted? De kár, hogy mi nem tudunk olvasni!
- A memóriám még a régi. „Egy alig kétéves kisfiú indult felfedezőútra vidéki otthonából. Édesanyjával volt otthon, de az anya elvesztette az eszméletét miután a fürdőszobában elcsúszott, és az esés következtében beverte a fejét a kád peremébe, így nem vette észre a gyermek eltűnését. A család kutyája azonban igen. A kisfiú nyomába szegődött, vele maradt és védelmezte, míg a keresőcsapat rá nem talált. A rendőrség és a helyiek élőláncot alkotva egész éjjel keresték a gyermeket a környéken. Végül a közeli erdőben találtak rá másnap délelőtt, Zeusznak, a család kutyájának köszönhetően épségben. Az édesanyát kórházba szállították, állapota kielégítő."
- Oszkár, itt és most ünnepélyesen megígérem, hogy soha többé nem kergetlek meg! – mondta meghatottan Zeusz.
- És sem! – csatlakozott a tacskó.
- El is várom! – nyalogatta elégedetten a bundáját a macska.

